

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně **S. P. spol. s r. o.**, zastoupené JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Praha 5, Holečkova 31, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 8. 2004, č. j. 5383/130/2003-Bk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 2. 2006, č. j. 31 Ca 243/2004 - 29,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Hradci králové ze dne 23. 2. 2006, č. j. 31 Ca 243/2004 - 29, **se zrušuje** a věc **se mu vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým soud zamítl její žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 11. 2002 č. j. 181993/02/248912/248912/4106, kterým jí byla podle zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen ZDPH), vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2001. Tímto platebním výměrem správce daně snížil žalobkyni v daňovém přiznání uplatněný nadměrný odpočet ve výši 111 218 Kč o 72 600 Kč na 38 618 Kč. Žalobkyně v průběhu vytykácího řízení neprokázala přijetí zdanitelných plnění od obchodní společnosti R. spol. s r. o. (dále jen R.) v podobě poskytnutí služeb reklamy a propagace, na které v dotčeném zdaňovacím období uplatnila odpočet daně z přidané hodnoty.

Služby reklamy a propagace měly podle smlouvy mezi žalobkyní a R. ze dne 1. 10. 2001 spočívat jednak v prezentaci na podpisových kartách a plakátech P. K., prezentaci na podpisových kartách a plakátech J. S. a prezentace prostřednictvím webových stránek P. K.

(daňový doklad č. 2001/76) a dále podle smlouvy ze dne 22. 10. 2001 v prezentaci v prostorách areálu Zimního stadionu v Ch. (daňový doklad č. 2001/77).

Předmětem řízení o žalobě byla především otázka, zda žalobkyně prokázala či nikoliv přijetí zdanitelného plnění spočívajícího v prezentaci v prostorách stadionu od R. z titulu daňového dokladu č. 2001/77. Žalobkyně mimo jiné namítla porušení § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Podle žalobkyně se zdanitelné plnění uskutečnilo dnem zaplacení tj. 6. 11. 2001, což je v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 písm. e) ZDPH, podle něhož se *zdanitelné plnění považuje za uskutečněné při poskytování služeb dnem jejich poskytnutí nebo zaplacení, a to tím dnem, který nastane dříve*. Věcné plnění uvedené na daňovém dokladu bylo poskytnuto postupně v následujícím období, datum poskytnutí zdanitelného plnění podle uvedeného ustanovení však spadá do 4. čtvrtletí 2001. V takovém případě prokazuje plátce pouze to, zda daňový doklad obsahuje všechny náležitosti daňového dokladu s využitím zvláštního předpisu (§ 19 odst. 2 a § 12 odst. 2 ZDPH). Ani žalovaný ani správce daně se úhradou daňového dokladu nezabývali.

Krajský soud dospěl k závěru, že z provedených důkazů vyplývá, že reklamní panel s logem žalobkyně byl na zimním stadionu umístěn, nikoli však v roce 2001, ale až v roce 2002. Smlouva uzavřená mezi žalobkyní a R. dne 22. 10. 2001 (krajský soud mylně uvádí smlouvu z 1. 10. 2001) byla prodloužena i na rok 2002 a proto umístění reklamní tabule v tomto roce není důkazem toho, že byla poskytnuta služba na základě uvedené smlouvy. Žalobkyně tak neprokázala uskutečnění zdanitelného plnění v uvedené smlouvě dohodnuté, jak jí ukládá § 19 odst. 1 ZDPH a ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu. Neunesla důkazní břemeno a žalovaný tedy nepochybil, pokud neuznal jí uplatněný odpočet daně na základě faktury ze dne 24. 10. 2001 č. 2001/77. Pro tento závěr nebylo rozhodující zkoumat okamžik uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu § 9 odst. 1 písm. e) ZDPH, jak požadovala žalobkyně.

Základem závěru krajského soudu o umístění reklamního panelu na zimním stadionu v roce 2002 a o neunesení důkazního břemene žalobkyní byla rekapitulace v daňovém řízení provedených důkazů, mimo jiné též protokolu z místního šetření za účasti L. M., ředitele s., ze dne 15. 3. 2002, protokolů o výsledku svědků M. V., prezidenta klubu HC Ch., ze dne 18. 3. 2002, 26. 5. 2003 a 2. 7. 2004, L. P., zaměstnankyně společnosti R. T. s. r. o., ze dne 26. 8. 2003 a 6. 5. 2004 a V. P., jednatele R., ze dne 9. 9. 2002 a 9. 6. 2004.

Žalobkyně v žalobě dále namítala vady, které zatížily daňové řízení a měly přímý vliv na věcnou správnost napadeného rozhodnutí; těmito vadami byly zatíženy jednotlivé úkony správce daně v průběhu vytykácího řízení, zejména protokoly o ústním jednání sepsané jak správcem daně ve vytykáčím řízení, tak dožádanými správci daně v odvolacím řízení. Krajský soud se s těmito námitkami v zásadě vypořádal, přisvědčil žalobkyni pouze v tom, že při místním šetření M. V. sdělil správci daně adresu zhotovitele reklamních panelů, avšak správce daně nepodnikl žádné další dokazování. Pokud tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nebyl sdělen výrobce reklamy, pak tento údaj není správný. I kdyby však výrobce potvrdil zhotovení reklamního panelu již v roce 2001, nic by to podle krajského soudu nezměnilo na tom, že v průběhu daňového řízení nebylo prokázáno, že propagace žalobkyně byla v roce 2001 realizována.

Žalobkyně též zpochybnila závěr žalovaného uvedený na str. 12 napadeného rozhodnutí, že opakované výsledky svědků v odvolacím řízení nepřinesly nic nového,

co by mělo podstatný vliv na napadené rozhodnutí správce daně; u těchto protokolů nedošlo k opakovanému výsledku svědků, předmět jednání je jinak označen a otázky a odpovědi jsou jiné, z čehož dovodila porušení § 50 odst. 7 daňového řádu. Krajský soud nicméně odmítl tuto námitku tím, že M. V. byl dne 26. 5. 2003 vyslechnut jako svědek a dne 2. 7. 2004 byl jeho výslech opakován a byla k němu přizvána i žalobkyně.

Žalobkyně napadla rozsudek krajského soudu do výroku o zamítnutí žaloby kasační stížností, opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje ve stanovení termínu uskutečnění zdanitelného plnění ve smyslu § 9 odst. 1 písm. e) ZDPH. Tím, že žalobkyně celou částku zaplatila, jak dokládá výpis z banky, nastala právní fikce uskutečnění zdanitelného plnění. Ustanovení § 19 odst. 1 a 2 ZDPH podmiňuje nárok na odpočet tím, že přijaté zdanitelné plnění se použije při podnikání a existenci daňového dokladu zaúčtovaného podle zvláštního předpisu. K uskutečnění zdanitelného plnění tak došlo dne 8. 11. 2001 a bylo prokázáno, že reklama na zimním stadionu se skutečně realizovala; zákon nepodmiňuje nárok na odpočet tím, že poskytnuté plnění (služba) musí být realizováno v tom zdanitelném období, kdy došlo k úhradě. Zda tedy byla služba poskytnuta v roce 2001 (což bylo podle žalobkyně prokázáno) nebo v roce 2002 není rozhodné. Podstatné je, že plnění bylo realizováno, což ostatně potvrdil i krajský soud. Protokol č. j. 25644/02/233934 ze dne 29. 3. 2002 o jednání se S. F. byla navíc prokázána i následná úhrada mezi od R. jako dodavatelem služby a jeho obchodním partnerem.

Skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, pak nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Žalobkyně konkrétně poukázala, stejně jako v žalobě, na závěry žalovaného o tom, že neprokázala přijetí fakturovaného plnění a nedoložila v průběhu řízení důkazní prostředky a správci daně se nepodařilo zjistit, kdo reklamní panel vyrobil a kdo jej umístil na zimní stadion. Tvzení žalobkyně lze přitom doložit protokolem č. j. 21569/03/233933 ze dne 26. 5. 2003 o jednání s M. V. a protokolem č. j. 55825/04/233933 ze dne 2. 7. 2004 ve věci opakovaného výsledku M. V. provedené v rámci odvolacího řízení. V uvedeném výsledku svědka jsou potvrzeny a vysvětleny okolnosti umístění reklamního panelu na zimním stadionu, a potvrzena je i *objednávka a potvrzení o umístění reklamní tabule na zimním stadionu*, kterou žalobkyně doložila ve své odpovědi na výzvu ze dne 13.1.2003, doručené správci daně dne 3. 2. 2003 a jejím doplnění ze dne 11. 2. 2003.

Není pravdou, že by žalobkyně neunesla důkazní břemeno ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 daňového řádu, což opírá o právní větu formulovanou Krajským soudem v Ústí nad Labem, publikovanou pod č. 817/2006 Sb. NSS. Žalobkyně poskytla potřebné vysvětlení, doložila je písemnými podklady a návrhy na výslechy svědků, čímž splnila povinnost doložení skutečností rozhodných pro správné stanovení daně a v dostala povinnosti doložení skutečností rozhodných pro správné stanovení daně; tím přešla důkazní povinnost na správce daně. Ani jeden z provedených důkazů pak nezpochybňuje tvrzení žalobkyně, že její reklama byla na zimním stadionu umístěna již v roce 2001. Tím došlo k pochybení správních orgánů při hodnocení důkazů podle § 2 odst. 3 daňového řádu; pochybení při volném hodnocení důkazů bylo takového rozsahu, že došlo ke zkrácení práva na spravedlivý proces, což ve svém důsledku znamenalo neoprávněné zkrácení nároku na odpočet daně z přidané hodnoty za dotčené období.

V této souvislosti napadá žalobkyně závěr krajského soudu o tom, že vzal za prokázané, že reklamní panel žalobkyně byl na zimním stadionu umístěn až v roce 2002, že se tedy neprokázalo uskutečnění zdanitelného plnění a že nebylo nutné zkoumat okamžik uskutečnění zdanitelného plnění.

Za podstatnou vadu řízení pak žalobkyně považuje i to, že nebyl proveden výslech svědka (L. V.), který byl jako osoba v řízení jednoznačně identifikován (ve výše uvedených protokolech a ve zmíněné odpovědi žalobkyně na výzvu správce daně) a přitom z dalších provedených důkazů je zřejmé, že tento svědek mohl dát mj. i jednoznačnou odpověď na otázku, kdy došlo k umístění reklamního panelu na zimním stadionu, která je pro správné posouzení věci podstatná.

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na výrok jeho napadeného rozhodnutí a navrhl, aby byla jako nedůvodná zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal rozsudek krajského soudu v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a shledal tuto stížnost důvodnou.

V první řadě se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky a dospěl k závěru, že jak krajský soud, tak i žalovaný v tomto ohledu provedli svá právní hodnocení správným způsobem. Jako datum uskutečnění zdanitelného plnění je sice možné při splnění podmínek ustanovení § 9 odst. 1 písm. e) ZDPH považovat okamžik zaplacení, nicméně i v těchto případech je vznik nároku na odpočet podle § 19 odst. 1 ZDPH podmíněn tím, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo. Krajský soud i žalovaný pak zkoumali, zda k faktickému uskutečnění zdanitelného plnění došlo, a to z hlediska jeho vymezení ve smlouvě ze dne 22. 10. 2001, podle níž se toto plnění (zpracovat návrh, zajistit výrok a umístění reklamních nápisů) mělo uskutečnit do 31. 12. 2001. Krajský soud ani žalovaný však neposuzovali, zda k provedení zdanitelného plnění došlo v zdaňovacím období, za něž žalobkyně nárok na odpočet uplatnila, ale zda k němu došlo v termínu plnění uvedeném ve zmíněné smlouvě. Je jen náhodou, že konec dotčeného daňového období spadá do stejného dne jako termín v této smlouvě uvedený. Námitka nesprávného posouzení právní otázky je tedy neodůvodněná.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel neměla oporu ve spise, resp. s ním byla v rozporu a shledal ji opodstatněnou.

Ze správního spisu sice vyplývá, že v rámci vytykácího řízení na základě odpovědi žalobkyně na výzvy správce daně o odstranění pochybností, žalobkyně nepředložila jednoznačné důkazy o tom, že reklamní tabule byla v roce 2001 umístěna na zimním stadionu; předložila kopii smlouvy ze dne 22. 10. 2001 a fotografie, které však byly pořízeny až v roce 2002, výslechy svědků nenavrhl. Ze správcem daně, resp. dožádaným správcem daně, provedených místních šetření a ústních jednání pak rovněž nevyplývaly skutečnosti, které by jednoznačně prokázaly provedení sporného zdanitelného plnění v roce 2001.

Z ústního jednání provedeného při místním šetření na zimním stadionu dne 15. 3. 2002 vyplynulo, že ředitel sportovišť L. M. odkázal ve věci evidence smluv na reklamu na zimním stadionu na M. V. Přitom též uvedl, že obecně jsou reklamní panely instalovány ve spolupráci zaměstnanců zimního stadionu a činovníků klubu HC Ch. a tato spolupráce je bezplatná.

Dle protokolu o ústním jednání ze dne 18. 3. 2002 M. V., ředitel HC Ch., uvedl, že má k dispozici jen smlouvy týkající se inzerce společností z chrudimského regionu, pokud jde o další smlouvy, odkázal na M. K., finančního manažera HC Ch. Dále uvedl, že vlastní výrobu reklamních panelů klub neprovádí a jako výrobce označil společnost R. a a. s. se sídlem v Ch. Instalaci panelů pak provádí klub částečně sám.

Z protokolu o ústním jednání ze dne 29. 3. 2002 vedeným s S. F., který zastupoval M. K., finančního manažera HC Ch. a jednatele společnosti R. T. CZ, s. r. o., (smluvní partnerka společnosti R.) vyplynulo, že správci daně byla předložena smlouva se společností R. o umístění reklamního loga společnosti (žalobkyně) na zimním stadionu v termínu do 31. 12. 2001 v ceně 50 000 Kč. Potvrdil úhradu této ceny, ale bez časového udání, neuvedl, kdo zpracoval návrh panelu a ani kdo jej vyrobil, pouze obecně konstatoval, že společnost R. T. CZ, s. r. o. nic takového neprovádí a zajišťuje jednotlivé akce subdodavately.

Protokol o ústním jednání s jednatelem společnosti R. V. P. ze dne 19. 9. 2002 je pro dané řízení nerelevantní, když se zabývá pouze prováděním plnění ze smlouvy ze dne 1. 10. 2001, která se týkala jiných druhů propagace – podpisových karet a plakátů P. K. a J. S., a výroby ani umístění reklamního panelu žalobkyně se netýká.

Správce daně pak tyto okolnosti zhodnotil v protokolu o ústním jednání vedeném se zástupcem žalobkyně dne 16. 10. 2002 tak, že nebyl sdělen způsob realizace reklamy na zimním stadionu, resp. její výrobce a období jejího umístění a žalobkyně tyto skutečnosti nijak nedoložila. Na základě tohoto protokolu pak správce daně vydal dne platební výměr 1. 11. 2002, jímž snížil žalobkyni uplatněný nadměrný odpočet za 4. čtvrtletí 2001 na 38 618 Kč.

Žalobkyně podala proti tomuto výměru odvolání, v němž namítla nesprávně zjištěný skutkový stav a jako důkazy navrhla mimo jiné provedení výsledku pracovníka zodpovědného za reklamu na zimním stadionu a výslech pracovníka, který umísťoval její reklamní tabuli. V rámci odvolacího řízení ji pak správce daně vyzval k odstranění pochybností o průkaznosti a úplnosti údajů uvedených v odvolání. V odpovědi na tuto výzvu žalobkyně zaslala správci daně objednávku a potvrzení o umístění reklamních tabulí na zimním stadionu ze dne 1. 10. 2001, na němž je jako objednatel uvedena společnost R. T. CZ s. r. o., a jako osoba, která provedla instalaci označen a podepsán L. V., přičemž však chybělo datum provedení. Jeho výslech jakožto pracovníka, který provedl umístění reklamní tabule, navrhla žalobkyně provést, aniž by jej blíže identifikovala. Žalobkyně dále identifikovala výrobce reklamní tabule – L. K., a to za pomoci DIČ a adresy.

Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, nechal v průběhu odvolacího řízení zopakovat výsledky svědků, když v některých případech zjistil pochybení správce daně ve smyslu § 7 odst. 1, § 12 odst. 1 a § 15 odst. 8 daňového řádu. Mimo jiné pak byl proveden výslech M. V., a to dne 26. 5. 2003 a znovu 2. 7. 2004, při nichž tento svědek shodně vypověděl, že umísťování reklamních tabulí prováděli a provádějí rodiče dětí, které na zimním stadionu sportují. L. V. se jakožto rodič jednoho z hráčů na umísťování reklamních tabulí podílel. Svědek sdělil též jeho adresu. Objedávka umístění tabule ze dne 1. 10. 2001 časově koresponduje s obdobím půli října 2001, kdy byl zimní stadion zastřešen. V té době bylo na zimním stadionu umísťováno mnoho reklamních tabulí. M. V. požádal L. V., aby po skončení prací potvrdil objednávku R. T. CZ s. r. o.

V úředním záznamu sepsaném pracovníky dožádaného Finančního úřadu v Chrudimi dne 27. 3. 2003 č. j. 33214/03/2339, je uvedeno, že dožádaný správce daně navrhl zaslat žalobkyni výzvu, ať označí svědka L. V. takovým způsobem, aby mohl být předvolán k výslechu, a podle toho, jak žalobkyně na tuto výzvu odpoví, bude určen další postup. Nicméně pracovnice správce daně – Finančního úřadu v Pardubicích pracovníkům dožádaného správci daně telefonicky sdělila, že „vzhledem k vývoji situace na FÚ v Pardubicích (FÚ v Pardubicích), nyní žádnou aktivitu ohledně předmětného dožádání na FÚ v Chrudimi nepožaduje“.

Správce daně tedy neprovedl žádný úkon ve věci výslechu L. V. Žalovaný se pak okolnostmi zjištěnými při výslechu M. V. a důvody, proč nebyl L. V. vyslechnut, v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. Naopak uvedl, že opakované výsledky nepřinesly nic nového, co by mělo vliv na napadený platební výměr; nebylo proto třeba žalobkyni s výsledkem seznamovat. Žalobkyně byla o opakovaných výsledcích svědků vyrozuměna a bylo jí umožněno uplatnění práva klást svědkům otázky.

Navíc z protokolů o výslechu L. P. dne 26. 8. 2003 a opakovaném výslechu této svědkyně dne 6. 5. 2004 vyplynulo, že ona sama vyzvedla u výrobce, L. K., zhotovenou reklamní tabuli žalobkyně a dopravila ji na zimní stadion. O její umístění se měl postarat M. V. Správce daně se však svědkyně ani dodatečně nedotázal, kdy mělo k tomuto úkonu dojít. Svědkyně tak označila výrobce reklamní tabule shodně s tím, jak výrobce označila sama žalobkyně v odpovědi na výzvu správce daně k odstranění pochybností o průkaznosti a úplnosti údajů uvedených v odvolání. Ani touto skutečností se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval (uvedl, že opakované výsledky nepřinesly nic nového – viz výše).

Žalovaný tedy nepřihlédl ke skutečnostem, které vyšly v odvolacím řízení najevo a které mají podstatný vliv na výrok rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 50 odst. 3 věty druhé daňového řádu. Na tomto místě pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek č. j. 2 Afs 31/2005 publikovaný pod č. 868/2006 Sb. NSS, v němž uvádí, že „slovo „lze“, užitě v § 50 odst. 3 větě druhé daňového řádu, není přípustné vykládat ... jako stanovení pouhého oprávnění odvolacího orgánu přihlédnout k tam vymezeným skutečnostem i bez jejich uplatnění v odvolání, nýbrž jako stanovení takové povinnosti. Odvolací správní orgán zde tedy nemá prostor pro uvážení, zda k odvolatelem neuplatněným skutečným přihlédně, anebo nikoli, nýbrž – vyjdou-li takové skutečnosti najevo a mají-li podstatný vliv na výrok rozhodnutí – přihlédnout k nim musí; prostor pro správní uvážení by mu totiž musel být alespoň v abstraktní rovině (například naznačením základních kritérií pro posouzení) výslovně dán.“ Přitom je „vyjítím najevo nutno ... rozumět jakýkoli způsob přibytí informace o skutečnosti, jež může být pro výsledek řízení rozhodná, do dispoziční sféry správního orgánu. Je-li uvedená informace obsahem správního spisu, nutno ji nepochybně považovat za vyšlou najevo.“

Podstatnost vlivu výše uvedených skutečností zjištěných v odvolacím řízení na výrok rozhodnutí je přitom zřejmá z toho, že by provedením dalších důkazů, k nimž zjištěné skutečnosti směřovaly, mohlo být zjištěno, resp. vyvráceno faktické umístění reklamní tabule žalobkyně na zimním stadionu v roce 2001. Provedené důkazy sice svědčily závěru, že reklamní tabule byla na zimním stadionu umístěna v roce 2002, nelze však na jejich podkladě dojít k závěru, že reklamní tabule nebyla umístěna na zimním stadionu i v roce 2001. K opačnému závěru, který zaujal krajský soud, nelze na základě logického hodnocení provedených důkazů v jejich vzájemné souvislosti a s přihlédnutím ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo (§ 2 odst. 3 daňového řádu), dojít.

Žalovaný byl povinen ke skutečnostem vyšlým najevo v odvolacím řízení přihlédnout a provést další kroky - vyzvat žalobkyni k vyjádření (§ 50 odst. 4 ve spojení s § 43 daňového řádu) a provést výslech nově zjištěného svědka, případně doplnit výslech dříve vyslechnuté svědkyně.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení; krajský soud je zde vyjádřeným právním názorem vázán.

Podle § 110 odst. 2 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu